

Arrest

nr. 251 731 van 26 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOHLALA, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor verzoeker, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Ter terechtzitting merkt verzoekers raadsman op dat verzoeker vrijwillig teruggekeerd is naar El Salvador en legt hij een e-mailbericht van 7 januari 2021 neer waarin een sociaal assistent van het Rode Kruis aan hem bevestigt dat verzoeker naar El Salvador is teruggekeerd. Verwerende partij merkt op dat verzoeker, gelet op zijn vrijwillige terugkeer naar zijn land van herkomst, geen actueel belang meer heeft bij zijn beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst op artikel 48/3, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève).

Luidens artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève is een vluchteling elke persoon die *“uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- een gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich bevinden buiten het land waarvan men de nationaliteit bezit;
- de *“bescherming”* van het land van nationaliteit niet kunnen of, *“wegens deze vrees”*, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

De Raad wijst tevens op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. (...)”

De Raad wijst erop dat *“zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit”* een voorwaarde is om te voldoen aan de vluchtelingenstatus. De subsidiaire beschermingsstatus kan ook niet worden toegekend aan de persoon die intussen teruggekeerd is naar zijn of haar land van herkomst.

Verzoeker heeft ingevolge de vrijwillige terugkeer naar zijn land van herkomst geen belang (meer) bij zijn vraag de bestreden beslissing te hervormen en hem in hoofde als vluchteling te erkennen dan wel hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin heeft hij een belang bij zijn verzoek om in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN